

B. TÓTH KLÁRI

Portánc füstalagútban

*Azt hiszed, ismered. Részdedé vált.
 Megismerhető, letapogatható,
 azt hiszed, felfedheti magát.
 Arca van, hangja, kiterjedése.
 Ízlése, gondolatai.
 Bankszámlája buszonnégy jegyű,
 nyakbősege évtizedek óta változatlan,
 ajtaján házszám, jól olvasható.
 Postaládájában békeidőben megrendelt
 folyóiratok emléknyomai.
 Lehallgatási jegyzőkönyv,
 poloskák minden szervizelés után
 frissen felszerelve.
 Nyomtatott név mögött szilárd körvonal.
 Allandósult pillanatnyiság.*

*Aztán egyszercsak szétesik.
 Elemeire bomlik.
 Fényben sűrűsödő porszemcsomó,
 akrilspray, átvilágított lakkszemcsék.
 Füstalagút, vibráló porszemorgia.
 Eloszlik, nincs tovább.
 Beszívód, benned csapónak le
 a szemcsék. Belül ről érzed.
 minden lélegzetvétel hasít.
 Lerakódik a tüdőlebenyen,
 belégzsnél végigkarcolja a szövetet,
 mint korcsolya a friss pályát.
 Nyomot hagy minden mozdulás.
 Beszippantott lénye megszűri a levegőt.
 Ezután csak rajta keresztül.*

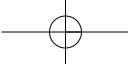
Levélszarkofág

*A régi címem mint a szarkofág
 csak emlegetni járok néha vissza
 a tűnt jelent de nézd a mész beissza
 az embercseppek betűpárlatát*

*Illesztgetem a törmelékeket
 egymásra írt szövegből arcainkat
 miféle örvény lenne – lélekkillat
 vagy érfalon csikorgó vésetek*

*sugározódtok new roman betűn át
 a mondatokban megmártom magam
 ma biztos védelem az ál-valóság*

*s itt újra léteztek mindannyian
 előhívódtok mint bemattult biány
 egy rég megsárgult dagerrrotípián*

[B. Tóth Klári versei]

Radíritélet

*Minden radírbúzás kitöröl
egy vonást – először a szemet
ne tükröződjön benne arc
ne fürödjön benne fiürkész tekintet
ne oldozza fel magát benne a bűn*

*szem alatti ránkokat sómarta tengerárkot
kráter mélyét a hajdan élettől duzzadó
ajkat a rákövesedett mosollyal
elharapott szövégeket járomcscontra
feszülő bőrt halánték lüktetését*

*a papírmélyben őrződő vonások
belekapaszkodnak a celluláz rostjaiba
nyomot hagynak a grafitszemcsék
ár csak súrlófényben sejlik fól
a körvonal – körbekerített hiány –*

*a friss arc derű és szellem de néhol
átdereng a kitörölt tekintet mint
a középkori pergamen lekapart betűi
előhívódnak a szövegemlékek
ahogy áthatják egymást a vonalak*

*az új portré győztesen feszít
az üres lapon – még nem sejti
ő is időszakos jelenség
ha kitörötünk hány rétegen
véreznek át nyomaink?*